

Nr 19

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner angående maximeringen av de direkta skatterna till stat och kommun och om vissa ändringar i förmögenhetsbeskattningen.

(2:a avd.)

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I:202 av herr *Gösta Jacobsson m. fl.* samt II:376 av herrar *Nordgren* och *Andersson* i Örebro, vari hemställts, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning av frågan om sådan ändrad avfattning av 1952 års förordning med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall, att den 80-procentiga reduktionsregeln vid inkomst- och förmögenhetstaxeringen blir effektiv; samt

2) de likalydande motionerna I:509 av herr *Enarsson m. fl.* samt II:649 av herrar *Ringaby* och *Petersson*, vari hemställts, att riksdagen måtte besluta

a) fastställa skattepliktsgränsen för förmögenhetsskatten till 125 000 kronor och antaga de ändrade skatteskalor, som föreslagits av allmänna skatteberedningen, samt att vederbörande utskott måtte utarbeta erforderlig lagtext,

b) i skrivelse till Kungl. Maj:t begära förslag till riksdagen om sådan ändring i gällande bestämmelser i ämnet, att produktiva förmögenhetstillgångar, som användes i den skattskyldiges förvärvsverksamhet, i rörelse eller i jordbruk och skogsbruk, skall i viss omfattning befrias från förmögenhetsskatt respektive upptagas bland tillgångarna till reducerat värde.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna I:202 och I:509.

Gällande bestämmelser

Förordningen med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall

Enligt förordningen den 6 juni 1952 (nr 410) med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall äger fysisk person och oskift dödsbo åtnjuta avkortning av påförd statlig inkomstskatt och förmögenhetsskatt eller restitution av erlagd sådan skatt eller båda dessa förmåner i förening. Avkortningen och restitutionen skall avse det belopp varmed påförd statlig

inkomstskatt och förmögenhetsskatt samt allmän kommunalskatt, landstingsmedel och tingshusmedel sammanlagt överstiger 80 procent av den enligt förordningen om statlig inkomstskatt taxerade inkomsten ökad med det belopp varmed avdrag för allmänna skatter åtnjutits vid den ifrågavarande taxeringen (den s. k. 80-procentregeln). Avkortningen och restitutionen får dock aldrig inkräkta på de kommunala skatterna — allmän kommunalskatt, landstingsmedel och tingshusmedel. Beträffande den statliga förmögenhetsskatten får denna aldrig nedbringas till lägre belopp än som motsvarar den skatt, som skall utgå på femtio procent av den skattepliktiga förmögenheten.

För att komma i åtnjutande av avkortning eller restitution skall den skattskyldige inge särskild ansökan till länsstyrelsen i det län, inom vilket han taxerats till statlig inkomstskatt för det ifrågavarande taxeringsåret, eller — därest han taxerats till sådan skatt i Stockholm — till överståthållarämbetet. Ansökan skall vara nämnda myndighet tillhanda före utgången av kalenderåret näst efter taxeringsåret vid äventyr att avkortning eller restitution inte må beviljas. Om förutsättningarna för åtnjutande av avkortning eller restitution föreligger först efter utslag av kammarrätten eller regeringsrätten, skall ansökningen inges inom ett år efter det kammarrättens utslag vunnit laga kraft eller regeringsrättens utslag medelats.

Enligt de ursprungliga bestämmelserna om skattebegränsning fick skattekraftreduktionen endast gå ut över den statliga inkomstskatten och inte såsom nu även över viss del av den statliga förmögenhetsskatten. I proposition nr 359 till 1942 års riksdag uttalade föredragande departementschefen bl. a., att uppfattningen att förmögenheten såsom sådan medförde skattekraft oberoende av inkomsten och att man inte kunde uppställa kravet, att en förmögenhetsskatt alltid skulle kunna betalas ur inkomsten utan fick belasta själva förmögenheten, lett till att alla förslag om maximering dittills avvisats av statsmakterna. Denna uppfattning fann departementschefen visserligen grundad i de fall, då belastningen av själva förmögenheten vore av övergående natur, men att läget blev ett annat vid mycket stora förmögenheter och då skattesatserna stigit till sådan höjd, att även vid normal avkastning förmögenheten mera permanent behövde tas i anspråk för skattens erläggande. Vid övervägande av det förslag till bestämmelser om skattebegränsning, som propositionen innehöll, hade departementschefen inte ansett riktigt att göra avsteg från principen, att skatt på förmögenhet kunde utgå oberoende av inkomstens storlek. Den begränsning som föreslogs lämnade därför den särskilda förmögenhetsskatten så till vida orubbad, att denna under alla förhållanden skulle utgå, även om på grund därav skattebeloppet inte kom att nedbringas till de 80 procent av den taxerade inkomsten, som i övrigt föreslogs såsom maximum.

Den nuvarande avfattningen av 80-procentregeln tillkom på förslag av 1949 års skatteutredning. Utredningen fann (SOU 1951:51 s. 250) att något praktiskt hinder för att inbegripa den statliga förmögenhetsskatten i det belopp, som enligt spärregeln skulle kunna avkortas eller restitueras, inte syntes finnas. Enligt av utredningen inhämtade uppgifter från länsstyrelserna hade 80-procentsspärren på grund av ifrågavarande inskränkning i vissa fall icke medgivit en begränsning av skatterna till 80 procent av inkomsten. Då detta varit avsikten med spärren och denna avsikt utan större olägenheter syntes kunna förverkligas genom att skattereduktionen tilläts omfatta även förmögenhetsskatten, fanns enligt utredningens mening skäl för en sådan utvidgning av de nuvarande bestämmelserna. Vid utvidgningen måste dock fästas det villkoret, att förmögenhetsskatten icke därigenom nedbringades till lägre belopp än som motsvarade skatten på 50 procent av den skattepliktiga förmögenheten. 80-procentsspärren skulle nämligen eljest i vissa fall leda till en rubbning av grunderna för den statliga förmögenhetsskatten.

Att skatterestitutionen inte får överstiga ett belopp, motsvarande — förutom kommunalskatten — skatten på 50 procent av den skattepliktiga förmögenheten, sammanhänger med den i 9 § förordningen om statlig förmögenhetsskatt givna s. k. reduktionsregeln. Normalt skall såsom beskattningsbar förmögenhet vid taxering till statlig förmögenhetsskatt upptagas den skattskyldiges skattepliktiga förmögenhet. Om emellertid för fysisk person eller oskift dödsbo den skattepliktiga förmögenheten överstiger trettio gånger ett belopp, motsvarande summan av den skattskyldiges enligt förordningen om statlig inkomstskatt fastställda sammanräknade nettoinkomst för beskattningsåret, skall den beskattningsbara förmögenheten utgöra detta belopp, dock minst femtio procent av den skattepliktiga förmögenheten. Reduktionsregeln innebär, såsom framhölls vid dess tillkomst (se SOU 1946:79 s. 194), att då den skattskyldiges sammanräknade nettoinkomst understiger $1\frac{2}{3}$ procent av den skattepliktiga förmögenheten någon ytterligare reduktion av förmögenhetsskatten inte erhålles.

Förordningen om statlig förmögenhetsskatt

Gällande bestämmelser om förmögenhetsskatten återfinnes i förordningen den 26 juli 1947 om statlig förmögenhetsskatt med däri senare gjorda ändringar. Skattepliktig förmögenhet utgör enligt 2 § i förordningen skillnaden mellan kapitalvärdet av tillgångar och kapitalvärdet av skulder. I 3—5 §§ ges närmare regler för förmögenhetsberäkningen. Fastighet upptas till taxeringsvärdet och lös egendom i regel till det värde, som den kan anses ha betingat vid försäljning under normala förhållanden. Vad särskilt angår lös egendom, som är avsedd för stadigvarande bruk i bl. a. rörelse, skall sådan egendom värdesättas i enlighet med vedertaget affärs-

bruk inom det slag av verksamhet, däri egendomen är nedlagd. Såsom affärsbruk i rörelse får enligt anvisningarna till 3 och 4 §§ anses gälla, att nämnda tillgångar upptas till anskaffningsvärdet, därå årliga avskrivningar göres för utrangering, slitning och annan värdeminskning. Om avskrivningar å dylika tillgångar inte verkställtts eller ock gjorts i större omfattning än som varit av förhållandena påkallat, skall vid värdesättningen av tillgångarna hänsyn tagas härtill, så att vederbörliga avskrivningar beaktas men tillika hålles inom skäligen belopp. Skulderna upptas vid förmögenhetsberäkningen till sitt kapitalvärde, sådant detta var vid beskattningsårets utgång. Häri inbegripes bl. a. oguldna, debiterade skatter, såsom förmögenhetsskatten. I detta sammanhang må framhållas, att sålunda påförd förmögenhetsskatt inte är avdragsgill vid taxeringen till statlig inkomstskatt.

Den skattepliktiga förmögenheten utgör således nettoförmögenheten uträknad enligt de i 3—5 §§ här ovan angivna reglerna. Den beskattningsbara förmögenheten på grund av vilken förmögenhetsskatten uträknas enligt 10 och 11 §§ överensstämmer enligt 9 § med den skattepliktiga förmögenheten utom för det fall att den här efteråt åberopade reduktionsregeln träder i tillämpning.

Enligt den lydelse 10 § i förordningen fått genom beslut av 1965 års riksdag utgår förmögenhetsskatt beträffande fysisk person, oskift dödsbo, utländskt bolag och vissa familjestiftelser endast för beskattningsbara förmögenheter överstigande 100 000 kronor. Skatten utgår enligt 11 § 1 mom. efter en skiktscala, i vilken den lägsta skattesatsen, 8 promille, gäller för den del av den beskattningsbara förmögenheten, som överstiger 100 000 men icke 150 000 kronor, och den högsta skattesatsen, 18 promille, för den del av den beskattningsbara förmögenheten, som överstiger 1 000 000 kronor. För äkta makar beräknas beskattningsbar förmögenhet gemensamt, och skattepliktsgränsen är för dem liksom för ensamstående bestämd till 100 000 kronor. Enligt stadgande i 11 § 2 mom. skall vissa föreningar, samfund och samfälligheter erlægga förmögenhetsskatt med en och en halv promille av den del av den beskattningsbara förmögenheten, som överstiger 5 000 kronor. För fysisk person och oskift dödsbo gäller en bestämmelse i 9 § enligt vilken en reducering av förmögenhetsskatten sker vid ringa eller ingen inkomst. Den beskattningsbara förmögenheten skall nämligen icke beräknas högre än trettio gånger den sammanräknade nettotinkomsten, dock minst till hälften av den skattepliktiga förmögenheten. Därvid ges emellertid en särbestämmelse för bl. a. rörelseidkare.

Allmänna skatteberedningen föreslog i sitt betänkande Nytt skattesystem (SOU 1964:25) att det skattefria bottenbeloppet skulle höjas från 80 000 till 125 000 kronor och att skatteuttaget i de olika förmögenhetsskikten upp till 1 milj. kr. skulle minskas.

I proposition nr 14 till 1965 års riksdag anförde chefen för finansdepar-

tementet i fråga om den då föreslagna ändringen i förmögenhetsskatteförordningen:

Nuvarande skattefria bottenbelopp fastställdes år 1957. Levnadskostnadsindex har sedan dess stigit med i runt tal 25 procent. Jag kan därför tillstyrka, att detta bottenbelopp nu höjes i motsvarande mån, dvs. till 100 000 kr. Härigenom skyddas de mindre förmögenheterna från att på grund av den allmänna prisnivåns höjning bli påförda skatt. Anledning till justering därutöver av förmögenhetsskatteskalen torde inte föreligga.

Frågornas tidigare behandling

Förordningen med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall

Bevillningsutskottet hade senast förra året att pröva motionsyrkande av samma innehåll som i motionerna I:202 och II:376. I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 16/1965 avvisade utskottet yrkandet och erinrade därvid om att enligt den särskilda reduktionsregeln i 9 § förordningen om statlig förmögenhetsskatt den beskattningsbara förmögenheten — oavsett om förmögenhetsavkastningen varit ringa eller ingen alls — inte fick fastställas lägre än till hälften av den skattepliktiga förmögenheten. Detta i sin tur sammanhängde med grunderna för den svenska förmögenhetsskatte-lagstiftningen, som byggde på principen, att förmögenheten som sådan gav viss skattekraft oberoende av inkomsten. Ett upphävande av den av motionärerna påtalade begränsningsregeln kunde därför inte ske utan att man rubbade grunderna för förmögenhetsbeskattningen.

Förordningen om statlig förmögenhetsskatt

Även frågan om det skattefria minimibeloppet för den statliga förmögenhetsskatten och om undantagande från skatteplikt av produktiva förmögenhetstillgångar i jordbruk och rörelse prövades av bevillningsutskottet förra året. Utskottet avvisade i sitt betänkande nr 16/1965 motionsyrkanden av motsvarande innehåll som i motionerna I:509 och II:649. Därvid framhöll utskottet att den i proposition nr 14/1965 föreslagna höjningen av det skattefria bottenbeloppet fick anses utgöra den angelägnaste reformen på förmögenhetsskatteområdet. Utskottet ansåg det inte möjligt att för det dåvarande gå nämnvärt utöver förslagen i propositionen. Genom höjningen av det skattefria bottenbeloppet från 80 000 till 100 000 kronor kunde enligt utskottets mening antagas att ägare av mindre förmögenheter i huvudsak skulle komma att undgå bli påförda skatt till följd av den allmänna prisnivåns höjning och till följd av de vid 1965 års allmänna fastighets-taxering höjda fastighetsvärdena.

Motionerna

Förordningen med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall

I motionerna I:202 och II:376 framhålls att det till 80-procentregeln fogade villkoret att skatten inte får nedbringas till lägre belopp än som motsvarar skatten på 50 procent av den skattepliktiga förmögenheten i vissa fall leder till att 80-procentsspärren inte blir effektiv. Detta är bl. a. fallet i fråga om förmögenheter med låg avkastning, t. ex. jordbruksfastigheter med höga taxeringsvärden. Det totala skattebeloppet kan därvid väsentligt överstiga 80 procent av inkomsten och i det närmaste ta hela inkomsten i anspråk. Den fortskridande penningvärdeförsämringen, vilken efter hand avspeglat sig i höjda taxeringsvärden utan motsvarande ökning av avkastningen, har medfört att spärregelns konstruktion i individuella fall kan leda till en mer betungande beskattning än som varit av statsmakterna avsedd. Bestämmelserna kan i de individuella fallen leda till påtagliga orättvisor och få en rent konfiskatorisk effekt. Enligt motionärernas mening bör en ändring kunna genomföras utan att förmögenhetsbeskattningens grunder rubbas. Även svårigheterna med att skattereduktionen inte får drabba de kommunala skatterna torde kunna undanröjas. För underlätande av förfarandet bör övervägas införandet av en föreskrift, att 80-procentregeln skall iakttagas av skattemyndigheterna ex officio och inte — som nu — efter särskild ansökan av den skattskyldige.

Förordningen om statlig förmögenhetsskatt

I motionerna I:509 och II:649 erinrar motionärerna om att allmänna skatteberedningen med hänsyn till penningvärdeförsämringen sedan 1957 som ett provisorium förordnat, att skattegränsen sattes till 125 000 kr., att gälla fr. o. m. 1966 års taxering. Därjämte innefattade förslaget en ändring i skatteskalen, så att denna skulle börja med en skattesats av 7 promille och sluta som den nuvarande med en skattesats av 18 promille.

Enligt motionärernas mening talar övervägande skäl för att i överensstämmelse med allmänna skatteberedningens förslag och i avvaktan på beredningens slutliga förslag i ämnet skattepliktsgränsen höjes till 125 000 kr. och att samtidigt därmed de av skatteberedningen föreslagna mindre justeringarna av skattesatserna i bottenskikten vidtages.

Som motivering för skrivelseyrkandet i motionerna anföres att i den mån förmögenheten utgöres av produktiva tillgångar i den skattskyldiges rörelse, jordbruk eller skogsbruk, det synes rimligt, att förmögenhetsvärdet beräknas till ett nedsatt belopp eller att dylika förmögenhetstillgångar undantages från skatteplikt. I annat fall blir skatten i realiteten en skatt på produktionsmedlen. Genom den fortgående mekaniseringen inom industri, handel, jordbruk och skogsbruk ställes — framhålls det i motionerna — allt större krav på tillgång till kostnadskrävande maskinell utrustning, vil-

ken även i mindre och medelstora företag kan uppgå till icke oväsentliga värden.

Utskottet

Förordningen med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall

Enligt 1952 års förordning med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall äger fysisk person och oskift dödsbo åtnjuta avkortning eller restitution av statlig inkomstskatt och statlig förmögenhetsskatt, i den mån de direkta statliga och kommunala skatterna sammanlagt överstiger 80 procent av den vid taxeringen till statlig inkomstskatt taxerade inkomsten ökad med avdraget för kommunala utskylder vid nämnda taxering, den s. k. 80-procentregeln. Genom skattereduktionen får emellertid inte den totala skatten nedbringas till lägre belopp än som motsvarar — förutom de kommunala skatterna — skatten på hälften av den skattepliktiga förmögenheten.

Utredningsyrkandet i motionerna I:202 och II:376 avser bl. a. en sådan ändring av 80-procentregeln, att villkoret, att förmögenhetsskatten inte får nedbringas till lägre belopp än som motsvarar skatten på hälften av den skattepliktiga förmögenheten, borttas. Till stöd för yrkandet har motionärerna anfört att 80-procentregeln i dess nuvarande utformning inte medger den avsedda begränsningen av skatten. I synnerhet gäller detta skattskyldiga, vilkas förmögenhet ger låg avkastning. Motionärerna anser det vidare motiverat införa en föreskrift, enligt vilken 80-procentregeln skall iakttas av skattemyndigheterna ex officio och inte — som nu — efter särskild ansökan av den skattskyldige.

Den begränsningsregel mot vilken motionärerna vänder sig sammanhänger med utformningen av den vid taxering till statlig förmögenhetsskatt tillämpliga s. k. reduktionsregeln. Enligt denna kan i vissa fall, då den skattskyldige har relativt liten inkomst, den beskattningsbara förmögenheten bestämmas till ett i förhållande till den skattepliktiga förmögenheten på visst sätt reducerat belopp. Därvid gäller emellertid att den beskattningsbara förmögenheten får fastställas till lägst hälften av den skattepliktiga förmögenheten. Förmögenhetsskatten får alltså inte genom tillämpning av 80-procentregeln nedbringas till lägre belopp än som följer av den berörda reduktionsregeln och detta i sin tur sammanhänger med att förmögenheten som sådan anses ge viss skattekraft oberoende av inkomsten. Den omständigheten att den årliga avkastningen är ringa eller ingen alls anses således inte motivera hel befrielse från förmögenhetsskatt.

Av det anförda framgår att ett bifall till motionerna skulle kunna leda till att grunderna för förmögenhetsbeskattningen rubbades. Härtill kommer att skattereduktionen för att bli fullt effektiv måste omfatta också de kommunala skatterna. Enligt utskottets uppfattning kan det inte uteslutas att 80-procentregeln, därest den tilläts inkräkta på de kommunala skatterna, skulle kunna ha för vissa kommuner mindre gynnsamma verkningar.

På grund av det anförda och då tillämpningen av en bestämmelse av innehåll, att 80-procentregeln skall av skattemyndigheterna iakttas ex officio, skulle vara förenad med avsevärda taxeringstekniska svårigheter, kan utskottet inte bifalla utredningsyrkandet i motionerna I:202 och II:376.

Förordningen om statlig förmögenhetsskatt

Vid föregående års riksdag höjdes minimibeloppet för den skattefria förmögenheten från 80 000 kr. till 100 000 kr. I samband därmed väcktes motionsyrkanden av samma innehåll som i motionerna I:509 och II:649, d.v.s. en höjning av det skattefria bottenbeloppet till 125 000 kr. och en justering av skatteskalorna. Utskottet avstyrkte i sitt betänkande nr 16/1965 dessa yrkanden och uttalade därvid bl. a. att den i proposition nr 14/1965 föreslagna höjningen av det skattefria bottenbeloppet fick anses utgöra den mest angelägna reformen på förmögenhetsskatteområdet. Genom detta förslag kunde enligt utskottets mening antas, att ägarna av mindre förmögenheter i huvudsak skulle undgå skatt till följd av verkningarna av 1965 års allmänna fastighetstaxering och höjningen av den allmänna prisnivån.

Utskottet kan ansluta sig till den av motionärerna uttalade uppfattningen att en höjning av det skattefria bottenbeloppet för den statliga förmögenhetsskatten och en justering av skatteskalorna i och för sig framstår som motiverade. Utskottet är emellertid inte berett medverka till en skattereform, som tar sikte uteslutande på förmögenhetsskatten i synnerhet som motionärernas förslag — enligt vad utskottet erfarit — skulle innebära ett skattebortfall på omkring 80 milj. kr.

Utskottet är heller inte berett att medverka till en sådan ändring av gällande bestämmelser i förmögenhetsskatteförordningen att produktiva förmögenhetstillgångar helt eller delvis befrias från förmögenhetsskatt.

Med det anförda avstyrker utskottet motionerna I:509 och II:649.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa, att följande motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I:202 av herr Gösta Jacobsson m. fl. samt II:376 av herrar Nordgren och Andersson i Örebro angående maximeringen av de direkta skatterna till stat och kommun, ävensom

2) de likalydande motionerna I:509 av herr Enarsson m. fl. samt II:649 av herrar Ringaby och Petersson om vissa ändringar i förmögenhetsbeskattningen, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 17 mars 1966

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från f ö r s t a kammaren: herr John Ericsson, fröken Ranmark, herrar Wärnberg, Elofsson, Tage Johansson, Lundström, Gösta Jacobsson, Erik Filip Petersson, Enarsson och Paul Jansson; samt

från a n d r a kammaren: herrar Magnusson i Borås, Brandt, Gustafson i Göteborg, Vigelsbo, Engkvist, Eriksson i Bäckmora, Andersson i Essvik, Forsberg, Larsson i Umeå och Wikner.

Reservationer

Beträffande förordningen med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall

1) av herrar *Gösta Jacobsson, Enarsson* och *Magnusson* i Borås, vilka — under åberopande av innehållet i motionerna I:202 och II:376 — ansett, att utskottet under punkten 1) bort hemställa,

att riksdagen, med bifall till de likalydande motionerna I:202 av herr Gösta Jacobsson m. fl. samt II:376 av herrar Nordgren och Andersson i Örebro, måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning av frågan om sådan ändrad avfattning av 1952 års förordning med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall, att den 80-procentiga reduktionsregeln vid inkomst- och förmögenhetstaxeringen blir effektiv.

2) av herrar *Elofsson, Lundström, Erik Filip Petersson, Gustafson* i Göteborg, *Vigelsbo, Eriksson* i Bäckmora och *Larsson* i Umeå.

Beträffande förordningen om statlig förmögenhetsskatt

3) av herrar *Gösta Jacobsson, Enarsson* och *Magnusson* i Borås, vilka — under åberopande av innehållet i motionerna I:509 och II:649 — ansett att utskottet under punkten 2) bort hemställa,

att riksdagen med bifall till de likalydande motionerna I:509 av herr Enarsson m. fl. samt II:649 av herrar Ringaby och Petersson måtte

a) antaga följande

Förslag

till

förordning angående ändrad lydelse av 10 § och 11 § 1 mom. förordningen den 26 juli 1947 om statlig förmögenhetsskatt (nr 577)

Häri genom förordnas, att 10 § och 11 § 1 mom. förordningen den 26 juli 1947 om statlig förmögenhetsskatt skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

10 §.

Fysisk person, oskift dödsbo, utländskt bolag eller i 10 § 1 mom. förordningen om statlig inkomstskatt omförmäld familjestiftelse skall icke utgöra statlig förmögenhetsskatt, därest den beskattningsbara förmögenheten icke överstiger 125 000 kronor.

Ej heller — — — 5 000 kronor.

11 §.

1 mom. Statlig förmögenhetsskatt — — — familjestiftelse utgöra: när den beskattningsbara förmögenheten icke överstiger 200 000 kronor: sju promille av den del av den beskattningsbara förmögenheten, som överstiger 125 000 kronor, dock lägst en krona;

när den beskattningsbara förmögenheten överstiger 200 000 men icke 400 000 kr.:

525 kr. för 200 000 kr. och 10 ‰ av återstoden;
400 000 men icke 1 000 000 kr.:

2 525 kr. för 400 000 kr. och 14 ‰ av återstoden;
1 000 000 kr.:

10 925 kr. för 1 000 000 kr. och 18 ‰ av återstoden.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1967, dock att äldre bestämmelser alltjämt skola gälla i fråga om 1967 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1967 eller tidigare år.

b) hemställa om förslag till riksdagen om sådan ändring i gällande bestämmelser i ämnet, att produktiva förmögenhetstillgångar, som användes i den skattskyldiges förvärvsverksamhet, i rörelse eller i jordbruk och skogsbruk skall i viss omfattning befrias från förmögenhetsskatt respektive upptagas bland tillgångarna till reducerat värde.

4) av herrar *Elofsson, Lundström, Erik Filip Petersson, Gustafson* i Göteborg, *Vigelsbo, Eriksson* i Bäckmora och *Larsson* i Umeå.